

של איש, מסולא בפז זמשוביץ כלו פני נים, אבנים יקרות זמרנין ומרגליות ואהב גם את נ' שבועותיו של כביכול...
 — מה אתה רואה עויד?— שאל ר' שמואל שיינקר מאת הנער,
 —אותיות על קלף אני רואה—ענה זקן-החבורה בקיל רך—קראנא בני— הילד ברטט.
 — קרא את האותיות!—צנה עליו אות באות...

והילד מביט לתוך הקערה וקורא ככו מתוך הספר כמש: — „ווי בית חית דלית שין! — קרא תלאה!—צוה חזקו, — „הא חית מיס שין יוד! — „זבהרש החמישי!—נזעקו כל המסיבילים פה אחד—חדש א ב... והבינו כלם כי אמנם הניעה השעה לביאת-הגנאל ואין ב"ה עוד שום עכובים ואפילו הייסוסן לא יוכל להתנגד לכניסתו לארץ, סימן הוא שהשבועות הותרו ובני-מישה כבר יציאו לדרך...

ואולם ר' שמואל שיינקר לא יכל להתאפק ומרב הדוה רץ ישר משם לכותל המערבי וצעק למתפללים: רבותי, הם הולכים כבר! — מי הולכים כבר. — שאלו כלם בתכהון והביטו אל הסימטא הבאה מן העיר—מה פרוש „מיו?—צעק חביבשה בשכחה — „בני י"מ ש ה"ו והתחיל מגלה להם את הקץ עד שהגיעו הדברים לאזני יתר המקובלים, קרעו את בגדיהם וצעקו: וי לנו שגלת את הסוד קודם זמנו, ועכשיו „בני מישה הורו למקומם כיעבר לסמכטיון ומי יודע מתי יהיה עוד האות הזה? — לא יכלתי עוד להתאפק ולעצור ברוחי—אומר לי היהודי המספר לי—

נים הירועים רק לודעי ה"ו עלה בידם להתיר ראשונה את שבועת בני-מישה ואהב גם את נ' שבועותיו של כביכול...
 כשכלו את מלאכתם זו הקשה ונתקב-לה הויה לבני-מישה נתעוררה הק שאלת הזמן: אימתי יבוא משיח צדקנו לארץ כדי שיוכלו להכין את עצמם כדיבעי למיהוי ולהקביל את פני הגואל בכבוד הראוי לו.

נמנו ונמרו להוריד אליהם בכח הקבלה המעשית את השר של הממונה על מחלקת-ההגות רת של מעלה, ומימנו יודע להם הזמן והשעה בתכלית הדיוק, מה עשו? — חפשו ומצאו בתוך הסימטאות האפדות שבעיר העתיקה ילד תמים ויפהד תאר שלא הגיע עדיין לבר-מצוה ולא טעם טעם חלב, ולאחר שטהרו אותו במקוואות ובטבילות כדת וכדון העמית דו לפניו קערה מלאה שמן זית זך וצווי עליו להביט לתוך הקערה...

ל"ו המקובלים יושבים סביבו ומקיפים אותו בתפלות ובהחשים והנער מביט לתוך השמן מסתכל בו כשי-תי עיניו הבחירות ואינו רואה כלום, אז הבינו המקובלים כי עדיין לא טהר הו את עצמם כראוי ולא הגיעי עדיין למדרגת גבוהה של הקץ... ערכו תענית וסנופים עויד נ' ימי-תענית תייבכה ג' רציפים — ויטיב נתכנסו בבית המוגרבי עם הילד והפעם דאו נפלאות ונצורות וגדולות ככל אשר חזו בני דורו של ר' ליב שרה'ס...

דהיינו טה?—בתחלה דאה הילד כשמן, נחשרנא כיה? את חשר של שמן בכבודו ובעצמו, שהופיע בתוך הקערה כשהוא מעוטר לראשו ככתר

לוק
 מילם
 זודי
 גורוק
 שמואל
 עבאדי
 ולא עוד אלא שגם הנציבים הולכים עפ"י סדר א"ב:
 שמואל
 עבדי
 שמואל
 זנסלר
 ואה"כ אולי יבוא ללייטוין... * * *

ובשבוע דנחמתא זה—כך מספר לי יהודי בעל בית הגון בעירנו בשם יהושלמי כ"הניך ילדים—נתכנסו כל המקובלים בעירנו, ל"ו במספרם, וב-תוכם גם ר' שמואל שנקר חתנו של ר' היים, לביתו של בוגרבי אהר אשר בעיר העתיקה ונועצו: כדת מה לעי יצאת כדי להביא את משיח צדקנו? ויחקרו וידרשו ויחליטו: תיות זאנו רר אים עמכתא-דמישהא עפ"י כל הסימ' ניב, חוצפא יסני אפילו אצל הרבנים כלהת הפרוטה מן הבנים זה סכבר, כי ע"כ יגשו לפעולה עפ"י הקבלה המיעי ית להביא את הקץ.
 אלא מאי?—שני דברים עומדים השטן על הדרך וכיעכבים את הגאולה: שבועתם של בני-מישה, שלא יעברו את הסמכטיון ונ' שבועות של קודשאי בר ד'ראי נכבודו ובעצמו, וראשית פעולתם היתה כמובן, להתיר את השבועות האלה.
 ויהי בחצי הלילה ויצאו ל"ו הכ" קובלים בקדושה ובטהרה אל הכתל המערבי ואהרי תקיעות ותפילות ובני-א"ב, דחיינו:

תהרב יחברתנו. — יש עצה!—ענה כומר מתנדד ההחבורה — נשפיע עליו שימיר את דתו ויהיה כאחד כאתנו.
 אומר ועושה, כשעה הפגועה הו' פיע הכומר בבית הסוכן היהודי וכל הסוכנים הנוצרים, הקטנים עם הגדרי לים, חבו בכליון עינים לתוצאות הראי יון הנה ישבין הכומר והיהודי...
 אהרו הצ' שעה יצא הכומר מבית היהודי ופניו צה"ים מיטחה.
 — „נז?—שאלו ספקנות הסוכנים הנוצרים מאת דכימר.
 — „יא יוא! (כן, כן!)—ענה הכומר — „ה' הודי כ בר ה ב ט י ה א ו ת ו ב א ח ר י ו ת...
 כמעשה זה נזכרתי בשעה שקרא תי בעתונם את ה'ג'ות הועד הפועל הגדול בברלין, היטנו הדיכויזיוניסטים, המזרחיכטיב, הקבוציסטים ואפילו הסופרסיסטים שיכא יעבירו הלילה הדי אמרקאים את הציונים על דעתם ועל דתם, ועשו נגדם יד אחת והזיכו קול ציה נגד „הבוכיה האמריקאי, ולסוף כה אני רואים?—אמנם הסוכנות היא סוכנות אב? החסתרות הציונית ממלאה את הרפיציטים של הקבוצות, ומי יתן גת הכפר?—דוקא הכ כנות האמריקאיות, ה„פיפטי“ הצוגי הכטיה איפוא באחריות את ה„פיפטי“ האמד דיקאי ו ה ו א משלב את „הפרמייה“ עם רבית הרבית, והתקציב החדש יוכיה!... * * *

ולכבוד נסיעתו של הנציב מעירנו בשבוע זה מצאו תלמידיו בעלי הנוטריקון כי פקידו הממשלה שלנו על תהר הולכים כדרגתם עפ"י סדר א"ב, דחיינו:

פיפטיפיפטי, ונפטר ככל הטררם של קונגרסים ושל הוצאות על מאות אלפים פונטים של עם ישראל!
 רואה אני בכס, יקורי, שהנכס מסכימים לדעתי בכל לב ומכים לפני באצבע צרדה וואלם יודע אני מלכת-חילה כי הצעתי זו לא תתקבל שם בחלונות הגבוהים מפני כמה וכמה טעמים:
 ראשית, הרי צריך להיות שוטח עד למעלה כהאונים כדי לוותר על נסיעה להו"ל פעם בשנה על השבוי הקהה, ותשובתו הירועה של סופרסקי לפסק בחיפה לפני נסעו לברלין, הלא תוכיח!
 והשנית, הרי זה מקרא מפורש בתורתנו הציונית: האבד הארץ בולה ולא תאבד קבוצה קטנה, כפרת היא כל הסוכנות וכל המסקנות וכל המושד בות בפני חלוצ'ל אהר! והו"ל הלא אמת: לא נברא העולם אלא בשביל גוריון בני!... * * *

ומחמת שיודע אני אתכם חביבי, כי אוהבים אתם לשמע ספורי-מעשיות, ע"כ אספר לכם מעשה כב ו י ת ו ד י (לא המעשה ההוא שאתם חושבים!), מעשה נאה באמת.

ובפרד"אם רק קומדיה אחת: אופוזיצייה חזקה המביעה איראמן להנהלה. ויצמן מתפטר, מרעישין זה בגנר זה שמים וארץ ומעפרין בעפר ותוקעין ומרעין — ולסוף, הולכים המתנגדים בעצמם ונופלים לדגליו כפני גלול ממש שיחום עליהם ועל עם ישראל ולא יתפטר, מנשקים הם את כנף בגרו שירחם וישאר על מקומו: „שמה לך, מנהיג תהיה לנו והמכשלה הציונית תחת יריך!—ולא עוד אלא שכוות-רים לו עוד יותר כאשר שאף והלם בעצמו והוא רוכב על הסוס ואנשי „האופוזיציה“ שלו הולכים לפני הסוס ומכריזים: „ככה יעשה! — וכל כך כמה? לא רק מפני ש„המפתח“ קטור לבגרו ולא רק מחמת שהוא יודע ומי כיר את יהודוניו, אלא פשוט משום שאין להם ברירה.
 אלמלי בא, למשל, גרינבוים וחבי ריו אל הקונגרס והיה אומר: חברה! יש תחת ידי מנהיג אהר יותר טוב מויצמן או טוב כמוהו או אפילו מעט גרוע ממנו—העבודה שהיו נותנים לו להתפטר מכבר, אבל בדליכא—שאני! וע"כ, רבותי, יש לי הצעה פשוטה ומעשית מאד לועד הפועל הגדול, הצעה גאונית ממש שתקמין לנו גם זמן, גם עגמת-נפש ובזיונות וביחוד— הרבה כסף:
 תחת לנסע לקונגרסים, לעשות הוצאות של תרפ"ט אלפים, להתנגד לויצמן ואה"כ לעשות הכל כרצונו ויותר מרצונו—הן מוטב ש י ת נ ו ל ו י צ מ ן ד י ק ט ט ו ר ה ל כ" שך של שאו חמש שנים — מעין מיסולוני הציוני או כהכר פשה כחמוד מא"י, והוא ידע לרכות גם את האמריקאים וגם את הציונים

לחשאר בצותא דרא כדאשתקד ואד בכדי טרחו מו"חיא להפריד ביניהם ולהפליג אותם לסתם ציונים-בלללים ולציונים-כלללים „דמוקרטים“ כביד כול... * * *
 ושיב מעשה לא ברבי ממוצק ולא בשני חסידים אלא בממונה אחד ידוע שהיה לפנים בירושלם, מכולל וילנא או מכולל אהר, ושהיה דרכו תמיד „להשליך את הגט“ לפני בני הכולל, וכטבאו אליו הגבאים בתרעופות על הנהגתו שהוא דו יהודי ועושה בעניני הכולל כאדם העושה בתוך שלו, כנהוג, היה מוציא מל"קו את המפתח של הקופה וזורקו על השלחן ככעס:
 — „אני מתפטר! בחרו לכם בממר נה אהר!...“
 ואולם, ראו זה פלא! כשקם מכס-או ללכת היה המפתח נגרר אחריו חזרה מפני כי ה'ה קו שך א ת ה מ פ ת ח מלכתחילה בחוט דק אל אבנטא, וכך נשאר כל ימיו על כיסיו בכלל.
 כמעשה הזה ממש עושה גם ר' היים ויצמן עם הציונים, שדרכו תמיד „להשליך את הגט“ בכל קונגרס ובכל ועודה: הריני מתפטר בחרו לכם במנהיג אהר!...“
 ואולם, כשהוא קם ללכת הרי „המפתח“ קשור אליו היטב מלכתחלה לאבנטא, וע"כ הוא נשאר ממונה על „הכולל-הציוני“ כדאשתקד... * * *

ומכיון שכך, רבותי, והכל נשאר אצ"נו „כדאשתקד“, ומכיון שאנו ררי אים בפעל ממש ובחוש הלאות מבל הקונגרס בקרלסכר, בוינה, בברלין

מבשר למסרה

ישעייים בהסתכלות) השפעתם עלי רב טובה בשבוע זה, תלמידיו הטורבים, והמציא תם לי הפעם רב הזמר ולבנים ואני יודע באמת כמה להתדיל: אם כברלין או במאד-שעריב, אם בתל-אביב או בכתל המערבי — וע"כ אפתח את שעורי הפעם במעשה ז'טריים...
 לפני עשרת בשנים גרו בבואליסד טוק שני בחורים מחידי קוצק, היתה היה אורג פשוט והיטני—מישרת באכד סניה, ברבות הימים שהקה השעה לשניהם, גדלו והצלחו ועשו עשר, האחד היה מגדולי הכוהרים והשני— בע' בית-הידושת מפורסם, כשהגיעה השעה ודברו נכבדות בבן הסוחר עם בתו של השני, נכעו שני הנכירים החסידים אל הרבי מקר צק ו ה ו א שיהי' מאן להסכים לשהוד, באמרו: כדי שאלה השנים יתה'תנו ביניהם, היו יכולים להשאר שניהם באותו המצב של נהות-דרנא שהיו מקודם ולא כדאי היה לרבישע להריב אותם מאנפות ולהשכס עם נדיבים!...
 טישל למה הרבי דומה?—לצי יונים הכלללים שלנו חברי הועד דפי-על הגדול, מא"י: כדי שסופרסקי ומי-סינאן „יתחתני“ ביניהם באופוזיציה ויצביעו יחד נגד הסוכנות, ונ' הי"י תלה, נגר סקר ונגר ויצמן—היו יכולים

וכתנלנל? מצחוק בשעת דבירו—ופיצי-
תי בצחוק, והנה נתעלב הירושלמי
כ„הנודיילדים“ ואכרי:
— ל צ ו ק מה זו עושה?
אנו שרויים בצער שהלה גלה את
הסוד ועכב את הנאולה ואתה
מצחק?...
— ומה ענית לו? — שאלתי את
אישיהיחי,
— אמרתי לו, שאני הולך יותר
לספר את כל הענין לר' עזכות כדי
לחזין טעמים לכביה שבת.
הרא דכתיב: אין מישה בא אלא
בהוסה הרעת...
* * *

ובשבוע שעבר, כשישבתי ברחוב
אלנבי—לא ננפתי!—ואכלנו לאור היר
רח גלדיה „שלג לבנון“ נגש אלי עיר
ידוע בת„א, הוציא ביכסי צדור גלידי
נות ונתן לי אחד מהם ואמר: קרא!
קראתי מלמעלה לטיטה ולא מצא
תי את החתימה. כי זהו טפס כתב
ינעתק. כנראה, בהרכה אכסמפליים,
וע„כ החלטתי לפנות אלייב, תלמידי
היקרים, ולבקש סכם לפתר לי את
החידה וכו' שימצא את חשם שהיה
התום על המכתב הבא לקמן יקבל פרס
הגון.

וזו לשוננו:
יפו, 1 ליולי 1928

לכביד מר ח' נ, ביאליק,
תליאביב

אדון נכבד מאד,
כשבבדני כב' בבקורו לפני ימים
אחרים עם הגב' גלברג וכשעלי היה
להסביר לי ילפי דעתי לא מיטל על
הבנק התפקיד יתוכיך „הבימה“
התפרין כב' בסערת ככטאים מעליבים
ויצא מן החרד בהתרגנות גדולה טבלי
לתת לי את האפשרות להסביר לי

שאינ כל מקום להתנהגות המזורת
הזאת.
ידירנו המטותה מר י ל, גולברג
מסר לי שהוא השתדל לתת לכב' את
החודכסית לתקן את הדבר באפן מת
אים אויב כב' לא השתמש בהודמנות
זו.
כיון שכב' לא מצא לנהוץ להביע
את צערו על המאורע הזה לא נשאר
לי מלהביע את צערו אני, צערי על זה
שהאדם שכלנו מכבדים ומקידים אר'
תו כתיב משוררנו ומעוררנו הגדול
איננו יודע מה שעליו לעשות אחרי
שהערב כוסר ואדם בלי כל צדק וסי-
כה, אוילם יודע אני היטב שישנם לנו
גנטלמנים הרב ורק ביאליק אחד.
ומפני זה ננמר בשבילי הענין בהבעת
צעד זו והנני נשאר,

מכבדו מקורו,
?

התלמידים שיפתרו את החידה
הזו מתבקשים להודיע לי את מענם
המדויק כדי לשלח להם את הפרס...
* * *

וישיב מכתב לא מת„א אלא מחי-
פה, בתלמידי ס„ט.

פה ק„ק חיפה עיר „העתיד“
שבוע דנחליתא

לכבוד אלופי ומיודעי אשר הפניד
נניו כל תרעומות וכו'.

אמנם כן, רב החמר לפניד
היבוע הן בקרלין רבתי והן מעלמנו
הקטן בא„ ובכל זאת תיטיב נא להקי

צות פנה אחת לרברי איש נשבר ונד'
כא כרוב ציר ויגון. הגנני מוסר לך
דברים כהותם כפי ששמעתי כפי
ידידי הנאמן וברשות הנכורה לספר
לך:

— ידוע לך— התחיל איש שיחי—
כי בחדש אב שנת תרפ„ח נמלאו 26

שנה לבנק העברי שלנו, זמן רב קוו
וזכו המנהלים והפקידים שלנו ליום
המקנות שבו יהנו ברוב פאר והדר
את חצי היובל כנהוג אצלנו. אבל
לצערנו הגדול שכהו המנהיגים והעסי-
קנים שלנו—או עשו את עצמם שוכחי
היום הגדול הזה... איך שהוא שקט
ודממה אין ברכה ואין תלגרמה קטנה
מכל הישוב. מה עשו חברינו ביופג,
כלומר פקידו הבנק במרכז? נכנו וגמי-
רו כלם מהכבוד היושב על כסאו עד...
אחר הרחיים וכו' לערוך מלוהימלה
במוצש„ק בדת וכדון, ונשלוח מכתבים
אל הפקידים והעובדים היושבים בערי
הפרוות ולהיות עתידים ליום הזה.
התכונה היתה רבה גם אצלנו בחיפה
ומרוב שמחה התירו לנו ללכת הביתה
ביום ו לפני השיבה כדי לחזין את
עצמנו לסעודת מצוה ולהתקדש ליום
מחר וגם „הגדול“ שלנו (לא הזקן!)
הכין לו נאום דיפלומטי (אל תזכיר
לימע חשם ואת שמו, שמא חסיושלום
יכילע לכלנו ויאסר עלינו גם את הכיום
כשם שאסר את הקפה...) ואני בטוח
כי גם בשאר הסניפס קוו בכליון עיר
נים לתלגרמה שתבוא מיפו הבירה לא-
כיא: „בואו לשמח!“ אבל אין מיל
לישראל, במקום הזמנה באה ידיעה
בהתנעלות וזו לשונה: „ההג' נדחה על
פי דרישת האב הזקן, בבקשה להכות
לייבל הבא...“ וזהו כאמר האגדה:
משנכנס אב (הזקן) כמעטין בשמד
הה.

איש שיחי ספר לי עוד ועוד אבל
אסר עלי בחדר„ג לכסר את יתר
דבריו לרפוט.

והנני שולך בלב ונפש
ס ב

ואצלנו — כך כותב לי תלמידי

הס„ט בן ס„ט מחיפה—זורה נופלת
וזורה כמה מיניסטרוים הולך ומיניס-
טרוינם בא והכל עובר ב„ה בשלום...
וכי תשאל, רבי ומורי, כלפי מי כבוד
נים דברי אלה? מוכן מאליו—כלפי
„ועד העדה הספרדית“ בק„קנו.
רצה רבי חמויי להקות מעשי
רבו אבויגולול בשעתו והתחיל מקשי-
קש בקימקום פעם נגד כנסת
י ש ר א ל ופעם בעד, הכל לפי
כלומר פקידו הבנק במרכז? נכנו וגמי-
רו כלם מהכבוד היושב על כסאו עד...
אחר הרחיים וכו' לערוך מלוהימלה
במוצש„ק בדת וכדון, ונשלוח מכתבים
אל הפקידים והעובדים היושבים בערי
הפרוות ולהיות עתידים ליום הזה.
התכונה היתה רבה גם אצלנו בחיפה
ומרוב שמחה התירו לנו ללכת הביתה
ביום ו לפני השיבה כדי לחזין את
עצמנו לסעודת מצוה ולהתקדש ליום
מחר וגם „הגדול“ שלנו (לא הזקן!)
הכין לו נאום דיפלומטי (אל תזכיר
לימע חשם ואת שמו, שמא חסיושלום
יכילע לכלנו ויאסר עלינו גם את הכיום
כשם שאסר את הקפה...) ואני בטוח
כי גם בשאר הסניפס קוו בכליון עיר
נים לתלגרמה שתבוא מיפו הבירה לא-
כיא: „בואו לשמח!“ אבל אין מיל
לישראל, במקום הזמנה באה ידיעה
בהתנעלות וזו לשונה: „ההג' נדחה על
פי דרישת האב הזקן, בבקשה להכות
לייבל הבא...“ וזהו כאמר האגדה:
משנכנס אב (הזקן) כמעטין בשמד
הה.

הדבר היה בתחלת הרכבת בחי-
פה בשעת קבלת פני הרב נהום. באו,
כנהוג, כל ראשי העדה לקבלו ונתער-
רה השאלה (ז„א שנתעוררה ע„י מר
הטווי): מי ידבר ומי ילך לפנינו?
בפשטות הסביר מר ג, ליון: ב„ב יעד
הקהלה יכרך בשם כל קהל ישראל.—
„ואנו מה? — טען מר חמויי —
„וכי הספרדים אינם חשובים בעיניך
עד שאין כראי לכרכו מצדנו? — הת'
חילו וכוחים... בינתים הגיעה הרכבת
ועוד מעט יצטרך מי שהוא לפתח פה
ולברך... באותה געה נחה הרוח על
אחד הפשרנים וצעק: „חמויי הספר'
די ידבר בשם כל הקהלה „! ובאותו
רגע נכסות ספרדיותו של ר' חמויי וה'
שלום הושב על כנו.

ואולם לא יגום ולא יישן שומר
הספרדים, ו„ועד עדת הספרדים“ בעיר
רנו אחרי ראותו כי הדישמת נכסת'
ישראל התחילה ועדיין לא הגיש את
הצהרתניו, דעותיו ואולטימטיון לועד
הלאומי בירושלם ולועדיהקהל' בחי-
פה — עמד השבוע מלוא קומתי וקרא
אמש בביה„ס על אליאנס לאספה כלי-
לית של חברי הועדת הספרדית בכרי

לרון ולהחליט „מה לעשות? — האס-
פה נחיתה ודוקא בטרדי פרלמנטרי
ובתצבעת כרגיל, אלא מא? — חברי
„ועד הספרדים“ בשמעם שכל הנואמים
פרשו בשמלה את העוונות והחטאים
של הועד חלו, נשתכטו וזברחו להם
אחד אחר... האספה נמשכה בכ„ו
ועשתה כמש כמעשה האופוזיציה
בברלין, כלומר שהביעו אי אמון לר'
עדיהספרדים ה ב ו ר ה„, ולא זוי
מישם עד שלא נבחר ועד הדש מבני'
שבת ומכני חלפון, שאמרו „זו חלופ'
תנו„ ודוקא מאלה ה„כוגדים„ ששלי-
חו תלגרמים לועה„ל בעד כנסתיישר'
אל וכנגד ההצעה המיטראיתחמויית...
תלמידיד החלשתם רק בשם הספר'
ר' ס ו לא רק כעברית אלא גם בעד'
פתית ובאנגלית משוכשת, נוסח יור'
שלם עיה„ק ?
חק' ס„ט בן ס„ט.

ומכיון שאנו עוסקים בחיפת ניכס
מילתא גם ב ב' ה „ ס ה ר י'
א ל ו ובמנהלו בעל ה י ד ה ח'
ז ק ה„
הן וזכרים אתם בודאי את כל המי-
אורעות הנפלאים שאירעו במוסד ג'
במשך כל השנים, והנה הגיעו הדבי
רים לירי כד, שתלמידי שתי הכתות
העליונות פנו בזמן האחרון במכתב
להנהלה ודרשו כאתה להתייחס אליהם
כאל א נ ש י' ס, הם טוענים ואמר
רים שכבר שלפו ב„ה את נעלי הילדות
אינם גנ'ילדים ולא גנדיאולוגי, אלא
נות שני באייכה מצדס להשתתף
בהנהלה...
הד„ר הראיהמלוטש הודיע להכ
בשם ההנהלה כי מכתבם נשלח ישו
אל הכל„, ואולם הם לא אסרו נואש

וערכו ת ז כ י ר להנהלן ו מ ש
ל ה ת שלמה של התלמידים התיצבה
יפני כ' המנהל. וכאן נתעוררה שיחה
מענינת ואופינית בין המנהך והניכוי,
שיחה שנמסרה לי ע„י אנשים יודעי-
דבר
— אין צו טמשלה טען המנהל —
איננו נציב ואינכם הועדיהפועל הער'
בי עם תזכיריו, וחו ב' תספר !
וענו התלמידים:
— אין זה בית ספר כי אם א' ני'
ב י ז י צ י ה !
והשיב המנהל בתרוניאף:
— איני מיכיר בכם ואחרי גמרכם
את חק למדכם כאן, שוב אין שום
יחסים ביני וביניכם!
והדברים יגעוים,
ואולם אחדים מהחורים והיודים
של המנהל התעוררו וחכינו לו הפתעה
נעימה—חג יובל החמישים שלנו, וכי
שאך נודע לו ה„כורה„ סרב בהח"מ
והודיע ליודיו שהוא מוותר על הכ'
כדי בינתים קרה המעשה בתלמיד
זה שאבד עצמו לדעת בגלל האנגליות
והיציב את האטמוספירה...
ובשהגיעה שעת חלוקתהתעודות
בביה„ס והוזמנו ובאו כל ההרים
והחורות ואירחים נכבדים, בקש המני-
הל בפרוש שלא ידברו על אודיתיו
בשעת החלוקה.
אבל הד„ר יפה לא יכול להתי-
אפק ובשעת דרשתו אמר: היות ויש
מר ד בביה„ס וכל הנואמים הזכירו
את המרד הוה, ע„כ החלכתי גם אני
ה י כ י ר ד במנהל ולדבר נגד רצינו
על אודותיו לכבוד יוכלו ופעולותיו
הכבירות לטובת ביה„ס וכו' וכו'.

אומנ של „המורד“ הגדול והיפה תה„
*
ועכשיו—קצת שיחת בני „קדם...
נכנסתי בשבוע זה ל„קדם„ אשר
ברחוב יפו לשנות כוס תה במסכת
רעים ומצאתי שם על יד שלחו קטן
שלשה תיירים אמריקאים ו„יבשים...
שבאו כנראה להרטיב את עצמם קצת
כא„י.
— מה יש לכם לשנות ? — שאל
אחד מהם מיאת הפקיד בקול רם.
— גרינארין! —ענה פקיד המוסד.
— ומה עוד ?
— מה עוד ? — השיב המלצר —
יש לנו מיץ תותיארמה (פריוו בלע„ו),
מיץ תפוז„ מיץ תפוחים, לימונים,
ג'ינג'רביור, ג'ינג'ראויל וג'ינג'ר
כתם ואת כל השמות האלה אמד כני'
שימה אחת כעשרת בני המן.
— ובירה יש לכם? — שאל התייר
בקול רם.
— יש לנו בירה קרה, בירה סחה„ל
ומתוצרת הארץ גלדיה, אייסיקרים
וקייקס (עוגות), סינלמ, יין ו„.
— אללרייט! — ענו שלשת התייר
רים— תן לנו שלש כוסות גזו„, אבל
ק ר ! „דאטצ'ול„ (זהו חכל„)
ועדיין מתאוננים על התיירים האי-
מריקאים שלנו שאין הסחירים היחי-
דים נהנים מהם כלום!...
* * *
ולסוף, תשובה קצרה לר' ב נ י מ ין
על „הכבישתנו“ הנסה, שבאה בשבוע
זה ב„דבר„ בקשר עם התרומה לקרן-
היסוד:
אנו כתבתי בשעורי האחרון כי ר'
בניכין לא נשאר חייב כלום. מפני
שלא נרב ולא תרם כלום, והוספתי
לשם ביאיר כי „בכל הדו„ח של קרן-
היסוד לשנת תרפ„ז — מאן דבר

שימה !
ואולם ר' בנימן צטט את דברו
הראשונים ושכח משום-מה להזכיר
את ההוספה והסיפאידקרא שלי ולא
עוד אלא שלא מצא לנהוץ להזכיר
ב„הכחשתנו“ המכוערת תחת איות שם
הוא נמצא בדו„ח הנ„ל ?
ולמען האמת עלי להודיע כי
לפני כתבו את שמו ברשימתי הקוד'
מת דפדפתי ועלעלתי בכל הדו„ח מא'
ועד ת' — ולא לבדו ! — הפכתי בו
והפכתי בו (כלומר בדו„ח), הצפתי
כאות ב', באות ר, ובאות פ„ ובכל
האותיות של „שמות יתרה“ שלו ואת
היטם במיגוש של י'ר בניכין או דלדל'
פלדכין או גלדכיןדלדל או דלדל כתם
— א מצאתי ! ורק לאחת שקראתי
את ה„הכחשה“ הצבועה ב„דבר„ פני-
תי כיי' לכיטרד הארצי של קרן חי'
כוד והראו לי לא את שמו כי אם את
שם אשתו (על הסכום לא נראי לד'
בר !!) הגב' דלדל פלדג„ שנרשם
ב„מסקרה“ בשנה זו ע„י גבאית שהוא
גסיכין במקרה אשה...
ואולם אין לדיין אלא מה שענינו רי'
אות, אני לא ידעתי כי יש כאן מישו.
C'aerchez la femme
(הפש את האשה) ואני חשבתי כי
כשם שישנם בדו„ח של קרדיהיסוד
הרבה שמות של גרבות התורמות
לקהי„ס כן נרשם גם שם הגב' דלדל'
פלדכין לצד תרומתה בתיוד אחרי הכ'
יות שווייחזכיות לנשים בבית-הכרם,
עלובה חירמילקה שחיא כסתמרת
כתחת לסינור...

עז מות